

1

ตึง!!!

เสียงฝ่ามือคุณพ่อที่พาดลงมาบนโต๊ะอาหารทำลายความเงียบได้ทันที แก้วน้ำล้มลงเพราะแรงสั่นสะเทือนก่อนจะกลิ้งหลุนๆ หล่นลงบนพื้นเพ็ล้ง!

"พ่อเหลืออดแล้วนะยาหิ! ขอโทษคุณลักษณะเขาเดี๋ยวนี้!" เสียงตะคอกของคุณพ่อดังเสียงจนฉันสะดุ้งเฮือก

"ขอโทษ...ทำไมคะ" ฉันถามเสียงนิ่ง พยายามทำใจดีสู้เสือกกับคุณพ่อที่กำลังมองฉันอย่างโกรธจัดต่างๆ ที่ใจฉันสุดๆ

ฉันรู้อยู่แล้วว่าคุณพ่อจะต้องโกรธ แต่ไม่คิดว่าจะโกรธมากถึงขนาดนี้

"ทำไมนั่นเธอ! แกทำอะไรลงไปแกไม่รู้ตัวหรือ!" คุณพ่อเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้เรียกฉันเรียบริ่อยแล้ว

ปกติถ้าคุณพ่ออารมณ์ดีสุดๆ จะเรียกฉันว่าลูกยาหิ ยาหิของคุณพ่อ ถ้าอารมณ์ปกติก็เรียกฉันว่ายาหิซึ่งก็คือชื่อเล่นของฉัน แต่อารมณ์นี้... พ่อไม่เรียกชื่อฉัน แต่พ่อเรียกฉันว่า 'แก'

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณ" เสียงยัยผู้หญิงจอมแสบแสวงพุดสอดขึ้นมา

"น้องยาหียี่ไม่ได้ตั้งใจหรอกค่ะ"

ฉันปรายสายตามองคุณลักษณะก่อนจะพูดเสียงเรียบ

"คุณพ่อพูดกับฉันค่ะ ไม่ได้พูดกับคุณ"

คุณลักษณะหลบตาฉันทันที

"หยุดก้าวร้าวกับคุณลักษณะได้แล้ว!"

ฉันสบตาคุณพ่อที่กำลังโกรธจัด ตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยเห็นคุณพ่อโกรธมากขนาดนี้มาก่อน

ฉันแม้ริมฝีปากแน่นสนิทก่อนจะเปิดปากพูด

"ทำไมยาหียี่จะต้องหยุด ผู้หญิงคนนี้ได้เป็นอะไรกับยาหียี่สักหน่อย"

"เราจะต้องพูดเรื่องนี้กันอีกสักกี่ครั้ง! พ่อแต่งงานกับคุณลักษณะ เพราะฉะนั้นศักดิ์ของเธอก็ไม่ต่างอะไรกับ..."

ฉันรู้ว่าคุณพ่อกำลังจะพูดอะไร

"แต่ยาหียี่ไม่ได้ต้องการ!"

ความโกรธ ความน้อยใจ และความเสียใจทำให้ฉันพูดเสียงดังแล้ว ลูกพรอดขึ้นประจันสายตากับคุณพ่อ "ยาหียี่มีแค่คุณพ่อ มีแค่น้อง!" ฉันตะโกน "ยาหียี่ไม่ได้ต้องการผู้หญิงคนนี้!" ฉันชี้นิ้วใส่คุณลักษณะ ผู้หญิงที่มีศักดิ์เป็น 'แม่เลี้ยง' ของฉัน

ฉันรู้สึกถึงแรงบีบเบาๆ บริเวณฝ่ามือข้างซ้ายจึงสะบัดมือหนี ได้ยินเสียงเจ้าของฝ่ามือเมื่อครู่นี้ถอนหายใจเบาๆ

"ทำไมแกถึงได้เป็นเด็กก้าวร้าว ไม่มีมารยาท ไม่รู้จักผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ได้ขนาดนี้! ฉันไม่เคยสั่งสอนแกหรอกว่าเวลาพูดกับผู้ใหญ่ต้องทำยังไง หรือควรจะปฏิบัติกับผู้ใหญ่แบบไหน หรือว่าสั่งสอนแล้วแต่แกไม่จำ!"

"ยาหียี่รู้ค่ะว่าควรพูดหรือปฏิบัติกับผู้ใหญ่ยังไง แต่ยาหียี่จะพูดดีกับคนที่ควรพูด ทำดีกับคนที่ควรทำ"

"ฉันบอกให้แกขอโทษคุณลักษณะ"

"แล้วถ้ายาหียี่ไม่ขอโทษล่ะคะ"

"ฉันบอกให้แกขอโทษ"

"ไม่ค่ะ" ฉันทิดหน้าขึ้น "แล้วก็คิดว่าไม่จำเป็นด้วย"

"ถ้าแกเป็นลูกฉัน ขอโทษคุณลักษณะเดียวกัน!"

ฉันทมองคุณพ่ออย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา ความรู้สึกของฉันในตอน
นี้ราวกับถูกใครเอาค้อนทุบหัวอย่างแรงยิ่งงังงั้น

ถึงแม้จะมีคนอยู่ในห้องถึงห้าคน แต่บรรยากาศในห้องทานอาหาร
กลับเงียบสงัด

ฉันพยายามเรียบเรียงความคิดและคำพูดก่อนจะเปิดปากถามด้วย
น้ำเสียงแหบแห้ง

"ถ้ายายหียี่ไม่ขอโทษผู้หญิงคนนี่แปลว่ายายหียี่ไม่ใช่ลูกคุณพ่อหรือคะ"
คุณพ่อไม่พูด ไม่ตอบ แต่กลับจ้องหน้าฉันนิ่ง

...ไม่มีคำตอบใดๆ จากปากคุณพ่อ

ฉันรู้สึกว่าก่อนสะอื้นแล่นขึ้นมาถึงลำคอ น้ำตาเริ่มขึ้นมาอย่างช่วย
ไม่ได้

"คุณพ่อเห็นผู้หญิงคนนี่สำคัญกว่ายายหียี่หรือคะ"

"นั่นไม่เกี่ยว พ่อบอกให้แกขอโทษ"

"เพราะผู้หญิงคนนี่...ถึงกับทำให้คุณพ่อจะตัดพ่อตัดลูกกับยายหียี่
เชียวหรือคะ"

คุณพ่อเม้มปากแน่นสนิทก่อนจะยืนยันคำเดิม

"ถ้ายายหียี่เป็นลูกพ่อ ขอโทษคุณลักษณะ"

ฉันหือ้อตาลายด้วยความโกรธ โกรธที่คุณพ่อเข้าข้างผู้หญิงคนนั้น
โกรธที่คุณพ่อเห็นความสำคัญของผู้หญิงคนนั้นมากกว่าฉัน!

"ก็ได้ค่ะ ถ้าผู้หญิงคนนี่สำคัญกับคุณพ่อกว่าขนาดนั้นล่ะก็..."

ฉันทหัวเราะเบาๆ อย่างสมเพศตัวเอง เงยหน้าขึ้นมองคุณพ่อกับยาย
ผู้หญิงจอมเสแสร้งสลัดกันก่อนจะเชิดหน้าขึ้นอย่างถือดี

"ยายหียี่จะไม่ขอโทษ"

"พี่..." ยะหยาคราง เธอบีบมือฉันอีกครั้งแต่ฉันก็สะบัดมือน้องสาว
ออก

"ได้ยินมั๊ยคะ ยายหียี่จะไม่ขอโทษ แล้วถ้าคุณพ่อจะตัดพ่อตัดลูกกับ

ยาหยีเพราะผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้...จันก็แล้วแต่คุณพ่อแล้วกัน"
พูดจบจันก็ลุกพรุดออกจากโต๊ะอาหารทันที

โชคดีที่จันลุกออกมาจากห้องทานอาหารทันก่อนที่หยดน้ำตาจะไหล
ออกมา ก่อนที่จะแสดงความอ่อนแอ ก่อนที่จะแสดงความพ่ายแพ้ให้ผู้หญิง
คนนั้นเห็น

จันลือกประตูห้องนอนแล้วกระโดดขึ้นบนเตียง เอาหน้าซุกหมอน
ปล่อยเสียงร้องไห้ออกมา

"คุณพ่อไม่ได้หมายความว่าอย่างที่พูดหรอก" เสียงยะหย่าที่เดินเข้ามา
เมื่อไหร่ก็ไม่รู้พูดขึ้น

จันไม่แปลกใจที่ยะหย่าจะโผล่เข้ามาในห้องนอนของจันได้เพราะ
นอกจากประตูห้องที่จันลือกไว้แล้วยังมีประตูอีกบานที่เชื่อมต่อระหว่าง
ห้องนอนของจันกับยะหย่า

"จันรู้ แต่จันแค่เจ็บใจนะ" จันพยายามกลืนก้อนใส่อันลงคอ

โกรธคุณพ่อที่พูดจาเหมือนกับรักผู้หญิงคนนั้นมากกว่าลูกในไส้
จัน เข้าข้างกันทุกเรื่อง เกลียดผู้หญิงคนนั้นที่แย่งความรักของคุณพ่อไป

"แต่พี่ก็เล่นแรงไปนะ -_-;;" ยะหย่าว่า

"ใครสนกันล่ะ" จันลุกพรุดขึ้นนั่งที่ๆ ที่น้ำตายังเปรอะเปื้อนใบหน้า
อยู่เต็มไปหมด "สมน้ำหน้า อยากทำเป็นเอาอกเอาใจคุณพ่อคืนัก"

จันนึกถึงสีหน้าของยัยคุณลักษณะตอนที่จันสกัดขาบ้ำแฉ่มที่กำลังถือ
ถ้วยบัวลอยร้อนๆ มาเสิร์ฟ และแน่นอนว่าถ้วยบัวลอยจะหล่นไปอยู่ตรง
ไหนไม่ได้ถ้าไม่ใช่บนหัวของยัยคุณลักษณะ

คิดมาถึงตรงนี้แล้วจันก็หัวเราะคิก

"ตกลงจะร้องไห้หรือจะหัวเราะ -_-;;" ยะหย่าถาม

"เออเนะ เรื่องของฉัน -_-;;"

"ตอนที่ลุกออกไป คุณพ่อทำหน้าเครียดมากเลยนะ"

"แหงล่ะสิ" จันยกไหล่

ใช้ว่าจันจะไม่รู้ว่าคุณพ่อรักจันมากมายแค่ไหนหรอกนะ

"แล้วพี่จะเอาไงต่อ"

"ไม่รู้สิ ทำไมยัยนั่นถึงทนได้ขนาดนั้นก็ไม่รู้"

ประโยคสุดท้าย...ฉันพึมพำกับตัวเองก่อนจะใช้สองมือปาดน้ำตาออกอย่างลวกๆ

ก่อนหน้านี้คุณพ่อก็เคยพาผู้หญิงมาที่บ้านเหมือนกัน แต่ละครายก็เจอฤทธิ์เดชของฉันทันทีกับยะหยาไปเสียจนเป็นฝ่ายล่าถอยไปหมด มีแต่ยัยคุณลักษณะนี่แหละที่ทนได้นานจนถึงขนาดได้แต่งงานกับคุณพ่อแล้วยังเดินชุกคอกอยู่ในบ้าน 'เบญจสิริภัทร' ได้นานถึงขนาดนี้

ทำไมนะ ทำไมยัยนั่นถึงทนได้ขนาดนั้น แค่เพราะเงินเท่านั้นหรือ เพื่อเงินทำให้ทำได้มากขนาดนั้นเลยหรือ

แรกเริ่มฉันกับยะหยาก็ก่ก่กันแก่งแย่งยัยคุณลักษณะนั้นสารพัด แต่หลังจากนั้นไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรเหมือนกันยะหยาจึงทำท่าเหมือนจะแปรพักตร์ไป ไม่รู้ว่าโดนยัยคุณลักษณะเล่นของไสหรือเปลา่ ยะหยาไม่ยอมเข้าร่วมขบวนการปั่นหัวก่ก่กันแก่งแย่งผู้หญิงหิวเงินเหมือนอย่างที่เคย ในที่สุดก็เหลือแค่ฉันคนเดียวที่ยังสนุกกับเกมนี้อยู่

ทำไงดีนะ ทำยังไงให้คุณพ่อหย่ากับผู้หญิงคนนั้น ทำยังไงให้ยัยผู้หญิงคนนั้นไสหัวออกไปจากบ้านหลังนี้

'ถ้าแกเป็นลูกฉัน ขอโทษคุณลักษณะเดี๋ยวนี'

ฉันแม้ริมฝีปากแน่นเมื่อนึกถึงสีหน้าของคุณพ่อตอนพูดประโยคนี้

'ถ้ายาหยาเป็นลูกพ่อ ขอโทษคุณลักษณะ'

'ก็ได้ค่ะ ถ้าผู้หญิงคนนี้สำคัญกับคุณพ่อมากกว่าขนาดนั้นล่ะก็...ยาหยาจะไม่ขอโทษ'

'ได้ยัยมัยคะ ยาหยาจะไม่ขอโทษ แล้วถ้าคุณพ่อจะตัดพ่อตัดลูกกับยาหยาเพราะผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้...นั่นก็แล้วแต่คุณพ่อแล้วกัน'

นึกถึงบทสนทนาของตัวเองกับคุณพ่อแล้วก็อดที่จะโกรธคุณพ่อไม่ได้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะคิดแบบนี้กับบุพการี แต่เชื่อว่าฉันจะไม่มีสิทธิ์

เกลียดยัยผู้หญิงคนนั้นสักหน่อย ฉันเกลียดผู้หญิงคนนั้นที่ทำให้คุณพ่อพูดแบบนี้กับฉัน พูดว่าจะตัดพ้อตัดลูกกัน

ฉันรู้ว่าคุณพ่อรักฉันมากเกินไปกว่าที่จะทำแบบนี้ แต่ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าคุณพ่อเองก็รักผู้หญิงคนนั้นมากเหมือนกัน

ออกจากบ้านไปจริงๆ เลยดีมัยยี้ เผื่อว่าคุณพ่อจะยอมหย่ากับยัยนั่นฉันประทัดตัวเองในใจ

แล้วฉันก็ต้องเปิดตาโพล่งสุดๆ ตัวนึ่งแข็งค้าง

อา...

หัวสมองของฉันกำลังประมวลความคิดก่อนที่ฉันจะยิ้มออกมา

"ยิ้มอะไรนะ" ยะหย่าที่เงียบไปนานถ้าม สีหน้าสงสัย

"คิดออกแล้ว" ประโยคนี้เหมือนฉันพูดกับตัวเองมากกว่าตอบคำถาม

ของยะหย่า

"คิดอะไร"

ฉันหันไปมองหน้าน้องสาวที่อายุน้อยกว่าสองปีก่อนจะยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"ครั้งนี้คุณพ่อจะต้องยอม"

สีหน้าของยะหย่าในตอนนี้อย่างไรก็รู้สุดๆ

"ฉันจะหนีออกจากบ้าน"

และนั่นคือสาเหตุที่ว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ก่อนกำหนดและต้องทำความสะอาดห้องนี้ด้วยตัวเองไงล่ะ

ฉันเหลือบมองนาฬิกา เกือบจะถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว คุณพ่อจะรู้หรือยังนะว่าฉันออกจากบ้านมาแล้ว ท่านจะรู้มัยยี้นะว่าฉันมาอยู่ที่คอนโดฯนี้

ฉันนอนกลิ้งไปกลิ้งมาบนเตียง ตาก็คอยเหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนังเรื่อย ๆ

ทุ่มลิบห้า ทุ่มสามลิบ สองทุ่ม สองทุ่มครึ่ง...

ยาหย่ายา ยัยยัยยัย~

เสียงโทรทัศน์มือถือของฉันดังขึ้น ฉันลุกปรวดไปหยิบมันมาทันที

"ว่าไงยะหยา"

(วันนี้คุณพ่อติดประชุม ไม่ได้กลับมาทานข้าวที่บ้าน)

"งั้นเหวอ..." น้ำเสียงของฉันทิ้งลงอย่างเห็นได้ชัด

(ป้าแชนม์ตกใจมากเลยนะตอนที่รู้ว่าพี่หนีออกจากบ้าน รีบโทรหาคุณพ่อแต่คุณพ่อปิดเครื่อง เห็นป้าแชนม์บอกว่าโทรบอกคุณลดาแล้ว)

"อ้อออ -O-;;" ฉันทลากลเสียง

คุณลดาเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณพ่อ เดว่าป้านี้คุณพ่อน่าจะรู้แล้วว่าฉันทหนีออกจากบ้าน เพียงแต่ยังปลื้มตัวออกมาจากห้องประชุมไม่ได้เท่านั้น (แล้วนี่ถ้าคุณพ่อโทรหาพี่ที่ห้องจะทำไง)

"ฉันทก็ไม่รับสายนะสิ ^_^" ฉันทตอบทันที

(จะหนีออกจากบ้านทั้งทีดินหนีไปอยู่คอนโด เยียนะ เชื้อเลย)

"ที่ที่อันตรายเป็นที่สุดคือที่ที่ปลอดภัยที่สุด ไม่เคยได้ยินเหวอ" ฉันทหัวเราะนิดหน่อยก่อนจะพูดต่อ "จริงๆ จะบอกป้าแชนม์ก็ได้นะว่าฉันทหนีมาอยู่ที่นี่ เพราะยังงี้เดียวคุณพ่อก็ต้องรู้อยู่ดี อยู่ที่ว่าจะช้าหรือเร็วแค่นั้น แต่ก่อนอื่นฉันทก็แค่อยากให้คุณพ่อตกใจตอนที่รู้ว่าฉันทหายตัวไปแต่ไม่รู้ที่ฉันทไปอยู่ที่ไหนนะ"

(ทำให้บุพการีเป็นห่วงเป็นบาปนะขอบอก) ยะหยาเตือนเสียงเรียบ

"ถ้ามันเป็นส่วนช่วยในการทำให้บุพการีตาสว่างจากปลิงสูบเงินล่ะก็ ฉันทยอม แค่นี้ก่อนละกัน เดี่ยวฉันทไปหาอะไรกินก่อน ห้ามบอกเบอร์นี้ให้คุณพ่อรู้เด็ดขาดเลยนะ" ฉันทกำขบนิ้วองสาว

(รู้แล้วน่า)

เพื่อการนี้ฉันทลงทุนถอดซิมเก่าออกแล้วซื้อซิมโทรศัพท์เบอร์ใหม่มาใช้เลยทีเดียวนะ

ฉันทขับรถออกไปหาของกินในห้างใหญ่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากคอนโด ที่ฉันทอยู่เท่าไรหรอก ตอนที่เปิดกระเป๋าใส่ตังค์ออกมา ฉันทก็ต้องตกใจมากเมื่อเห็นว่ามิแแบงก็ร่อยเหลืออยู่เพียงสามใบเท่านั้น T_T มีหน้าข้าเงินในธนาคารของฉันทก็เหลืออยู่แค่ร้อยเดียวเพราะก่อนหน้านี้สามวันฉันทเพิ่งถอนออกมา ตั้งใจว่าจะเอาไปซื้อปิ้งที่ฮ่องกงกับน้อง ดั่งนั้นเงินก้อนทั้งหมด

ที่ถอนออกมาจึงยังคงอยู่ที่คอนโดฯ (โชคตินะที่ฉันยังไม่ได้เอาไปเปลี่ยนเป็นเงิน HKD นะะ พุงนี่คือเอาไปเข้าธนาคารก็แล้วกัน) ฉันจำใจกินเคเอฟซีทั้งๆ ที่อยากกินฟูจิใจจะขาด T_T

อา ยานฮีช่างเป็นคุณหนูผู้นาตาจริงๆ TAT

หลังจากหาอะไรใส่ท้องเรียบร้อยแล้วฉันก็ขับรถกลับบ้านคอนโดฯ ฉันไม่มีความรู้สึกที่ตัวเองเป็นเด็กหนีออกจากบ้านเลยแม้แต่น้อย อาจเป็นเพราะว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะหนีออกจากบ้านจริงๆ ละมั้ง อีกอย่าง ฉันรู้ว่ายังไงคุณพ่อก็ต้องมาตามฉันกลับบ้านแน่ๆ เพราะฉะนั้นการออกจากบ้านในครั้งนี้จึงเป็นอะไรที่สบายๆ สำหรับฉัน เพราะก่อนหน้านี้เชื่อว่าฉันจะไม่เคยอยู่ที่คอนโดฯ นี้คนเดียวเสียเมื่อไหร่

อธิบายก่อนนะ คือคอนโดฯ นี้เป็นคอนโดฯ ที่คุณพ่อเช่าไว้ให้ฉัน เผื่อที่เกี่ยวขับรถกลับบ้านจะได้มานอนที่นี้แทน เพราะมันค่อนข้างใกล้มหาวิทยาลัยนะ

ฉันแตะคีย์การ์ดเปิดประตูเข้าห้อง ถอดรองเท้าทิ้งไว้อย่างไม่สนใจ จะเก็บให้เป็นระเบียบเรียบร้อยก่อนจะหยิบมาม่า มาม่า และมามาออกจากถุง --;; อ้อ...แล้วก็ไปกินอีกสองแพ็ก

ไม่ต้องแปลกใจ คือฉันทำอย่างอื่นไม่เป็นเลยนอกจากต้มน้ำร้อน อย่างน้อยมาม่าใส่ไข่ก็ช่วยประทังชีวิตฉันในยามที่เกี่ยวออกไปซื้อของกินได้ล่ะนะ (จริงๆ แล้วไข่เจียวกับไข่ดาวฉันก็ทำเป็นนะ แต่ฉันก็หุงข้าวไม่เป็นอยู่ดี ซื้อเองง่ายกว่าเยอะเลย -O-;;)

2

ฉันตื่นสายกว่าปกติมากพอสมควร (จริงๆ ก็เกินสมควรนะ เพราะล่อมาชะปาย --;;) เพราะไม่มีป้าแหม่มคอยมาปลุกให้ลงไปกินอาหารเช้า ตอนแปดโมงเหมือนอย่างเคย ฮีๆ เมื่อคืนนี้ฉันมัวแต่ดูหนังเกาหลีตึกไปหน่อย มองนาฬิกาอีกทีก็ปาเข้าไปเกือบตีห้าแล้ว (=)! ใครที่อยู่หอหรือเคยอยู่หอหรืออยู่คนเดียวจะรู้ว่ามันไม่มีอะไรให้ทำมากนักหรือหนีออกจาก

ดูหนัง เล่นเกม หรือไม่ก็เล่นเน็ตนะ

จริงๆ แล้วฉันอยากกินโจ๊กนะ แต่ป้ายสองครึ่งแดงสองหัวเปรี้ยวๆ อย่างนี้คงไม่มีร้านโจ๊กที่ไหนเปิดให้ฉันกินแน่ ฉันหยิบแบงก์พันออกมาจากซองเงิน ตั้งใจว่าจะไปกินไอโตยะแต่ก็ต้องเปลี่ยนใจกะทันหันเมื่อนึกออกว่าฉันต้องเอาเงินไปฝากที่ธนาคารก่อนป้ายสามนี้มา >_<

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยแล้วฉันก็รีบขับรถไปยังธนาคารที่ใกล้ที่สุดทันที ฉันจอดตรงหน้าธนาคาร หยิบซองสีน้ำตาลที่มีเงินอยู่ทั้งหมดสี่หมื่นเก้าพันบาทออกมา (เพราะอีกหนึ่งพันอยู่ในกระเป๋าตังค์) ฉันเรียบร้อยแล้ว ฮึๆ 〰〰 คอยดูนะ ระหว่างที่รอคุณพ่อมาจ้อฉันจะใช้เงินนี้ให้ไปเลย พอคุณพ่อขอม้ง้อและยอมรับข้อเสนอลงชื่อของฉันซึ่งก็คือการเชี่ยยปลิงสูบเงินออกจากบ้านเมื่อไหร่ ฉันก็จะสูบเงินคุณพ่อ เอ๊ย ไม่ใช่ ฉันก็จะให้คุณพ่อพาฉันไปซื้อปั้งชดเชยที่ไม่ได้ไปฮ่องกง >_< ฉันอมยิ้มอยู่คนเดียวตอนที่มองซองสีน้ำตาลในมืออย่างหมายมั่นพลงกตปุ่มลือกรถ

และในตอนนั้นเอง...

ทุกสิ่งเกิดขึ้นไวมาก

มือของใครคนหนึ่งกระชากซองสีน้ำตาลของฉัน!

ฉันอ้าปากค้าง นัยน์ตาเบิกกว้าง

ราวกับภาพลโลว์โมชัน

ฉันหันไปจ้องมองซองสีน้ำตาลบรรจุเงินสี่หมื่นเก้าพันบาทของฉัน...

ซึ่งกำลังจะลับสายตาไปพร้อมกับผู้ชายที่ไล่ห่มวกกันน็อคสองคนบนมอเตอร์ไซค์

"ว้าย! คนถูกกระชากกระเป๋า!" เสียงคนแถวนั้นร้อง

มอเตอร์ไซค์คันนั้นเลี้ยวหายไปนอกรอบหนึ่งพร้อมกับซองเงินของฉัน...

ฉันเดินออกจากสถานีตำรวจด้วยความรู้สึกโหวงๆ โลงๆ พิกลๆ หลังจากแจ้งความและลงบันทึกประจำวันไว้ตามคำแนะนำของคุณป้าชายกล้วยแขกแถวนั้น ซึ่งคุณตำรวจในพื้นที่นั้นก็พูดจาดีมาก ให้คำแนะนำเป็น

อย่างดีแถมยังโทรบอกสายตรวจวิทยุให้ช่วยกันสกัดจับ แต่ก็ไร้แวว
ดูเหมือนว่าจะไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียวในละแวกนี้ที่โดน คุณป้าคนหนึ่ง
ก็เพิ่งโดนกระชากกระเป๋าเข้ามาเหมือนกัน ถ้าเป็นเวลาปกติฉันคงนึกสงสาร
คุณป้าอยู่หรอก แต่ในเวลาไม่ปกติแบบนี้ฉันสงสารตัวเองมากกว่า T__T
ฉันปลดล็อกกรงก่อนจะขึ้นไปนั่ง พยายามสูดลมหายใจเข้าลึกๆ
เพื่อเรียกสติก่อนจะเปิดกระเป๋าตังค์ออกมาจับเงิน เมื่อวานนี้ฉันเหลือ
เงินอยู่สามร้อย กินเคเอฟซีไปเก้าสิบแปดบาท เหลือสองร้อยสองบาท ซื้อมา
มาไปสามห่อยักษ์เป็นร้อยห้าสิบ เท่ากับว่าเหลือเงินอีกห้าสิบสองบาท
ซื้อไข่อีกหนึ่งแพ็กสี่สิบบาท เหลืออยู่สิบสองบาทและแบงก์พันอีกหนึ่งใบ...
และอีกหนึ่งร้อยในธนาคาร

แล้วฉันจะใช้ชีวิตอีกที่เหลือ (จนกว่าคุณพ่อจะมาอ้อ) ได้ยังไงในเมื่อ
ฉันมีเงินอยู่แค่หนึ่งพันกับอีกสิบสองบาท! (และอีกหนึ่งร้อยในธนาคาร)

อ้ากกก TTOTT

ฉันขับรถกลับคอนโดฯ อย่างหมดอาลัยตายอยากสุดๆ จริงๆ แล้ว
เงินห้าหมื่นนั้นจะเป็นอะไรที่เล็กน้อยและจืดจางมากๆ ถ้าตอนนี้ฉันอยู่กับ
คุณพ่อ จะบอกให้ยะหย่าโอนเงินมาให้ก็ไม่ได้เพราะดูเหมือนว่าสมมุติบัญชี
ของยะหย่าจะฝากคุณพ่อไว้ แถมยัยนั้นก็ไม่เคยจะพบกับตรอเทอที่เอ็มแบบ
ชาวบ้านชาวช่องเขาหรอก ปีที่ผ่านมายัยนั้นทำหายเป็นสิบๆ ใบจนคุณพ่อ
บอกว่าถ้าจะใช้อะไรให้เบิกกับฉันก่อนแล้วคุณพ่อจะคืนให้ฉันทีหลัง

"แหม แหม เบี่ยนล่ะก็ ฮีๆ"

จังหวะที่ฉันกำลังตะเคียกการ์ดเข้าห้องนั้นเองก็มีเสียงหัวเราะคิกคัก
ดังขึ้น

สิ่งที่ดึงดูดสายตาคันให้หันไปมองไม่ใช่เสียงหัวเราะคิกคักอย่าง
ออดอ้อนนั่น แต่เป็นชื่อต่างหาก

แล้วฉันก็เห็นเขา... ในจังหวะเดียวกันกับที่เขาได้เห็นฉัน

นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำล้อมด้วยรูปตาสองชั้นเรียวสวยราวกับ
ใบไม้ คิ้วเข้มหนาขมวดเข้าหากันนิดหน่อยตอนสบตากับฉัน ที่อยู่ตรงกลาง

